

Da jeg ble spurt om å skrive for gruppen, fikk høre om øya og planene der. Tenkte jeg lenge, som en hemmelig kjeters tanke - at stedet var så sterkt i seg selv, hva skal dere egentlig gjøre der, kan ikke øya, fabrikken bare vises frem som den er?

Så tok arbeidet fatt, å se aktørene fungere i rommet, arbeide uten at forløpsstrukturen var lagt fast, uten at premiss, fabel var funnet - ble en sterk inspirasjon for meg.

Tekstønskene var todelte, på den ene siden skulle de ha setninger som hadde med hver enkelt aktørs selv å gjøre: som ble assosiert frem av opplevelsen av å være her ute: Hva forbinder du med øy. På den andre siden: jeg fikk sitater fra diktere som gruppen har et forhold til, og utdrag fra skuespill. De jobbet også tekstlig med disse som

"markering", som "prøveskjørt". Og så kunne man si det rakk - de store delene skulle være brukbare fragmentert etter et postmodernistisk løsningsprinsipp. Men dette fikk jeg lyst til å bryte, jeg ville gjøre mitt eget slik som alle i gruppen får utvikle sitt eget - og derfor måtte nye tekster til. Jeg hadde sett et par langtkomne prøver, jeg fikk vite hvilke figurer de representerte -

Sirkusdirektøren, Den dumme damen, Verdens sterkeste mann, Linedanserinnen, Utbryterkongen som altså er lånt fra en ikke-litterær, folkelig forestilling i sirkusverdenen, hvor numrene også følger hverandre uten å være gjensidig forbundet med hverandre. Derfor var jeg også fri til å lage ikke-aristotelisk teatertekst - mere assosiative portretter og dypdykk inni deres psykiske tilstand. (Om det viste seg at Verdens sterkeste mann og Sirkusdirektøren også hadde en love-story gående - fikk bare bli lagdeler og ikke handlinger). Når så teksten stiliseres over i et annet plan, i deler hvor f.eks. bare vokaler eller konsonanter fremheves/ "synges" befinner vi oss definitivt i et annet land enn slik mine tekster vanligvis har vært benyttet. Andre stiliseringselementer, som repetitiv gjentagelse, gir også tekstene nye muligheter. Det er stor spenning mellom aktøren, rommet og teksten som oppstår i den intime D-delen, hvor hver aktør er alene i hvert sitt rom, isolert fra de andre. At tilskuerne kan gå rundt å lage sine egne forbindelseslinjer gjennom de ulike rommene og delene, er for meg en ny viktig opplevelse av en forestillings muligheter.

Cecilie Løveid